

[Tange.]

havde ret til at afhænde boets overbehæftede ejendomme på den måde, som er anført i det lovforslag, vi behandlede før.

Med hensyn til kapitel 10 vedrørende konkursordenen mener vi, at bortset fra massekravene bør alle kreditorer stå lige, og vi mener ikke, det betyder noget for lønmodtagerne, da de jo falder ind under reglerne om Lønmodtagernes Garantifond. Hvad angår afgifter til staten, tror vi heller ikke, det har den helt store betydning, at de skal have en fortrinsret, fordi de kreditorer, der får mindre, kan trække tabet fra på deres selvangivelser, og så går det hele formentlig i sidste ende stort set lige op. Det, der for os virker utiltalende, er, at staten maser sig ind i køen af kreditorer og skubber alle de andre regulære mennesker og kreditorer helt agterud.

Vi er indforstået med, at der opnås tvangsakkorder, men vi mener, at det måske kan laves lidt snildere. I det hele taget er det vor opfattelse, at vi ikke med loven skal søge millimeterretfærdighed – hvad man så end forstår ved det – men det er langt vigtigere, at vi får en lov, der kan bruges, og som man kan forstå.

Vi deltager med glæde og interesse i udvalgsarbejdet vedrørende dette lovforslag, og vi håber, at vore tanker må få indflydelse på udformningen af det endelige lovforslag.

Med hensyn til lovforslag nr. 71 om ændring af forskellige lovbestemmelser om konkurs skal jeg kort sige, at det jo stort set er konsekvensændringer, som vi ikke har så mange bemærkninger til; det kan vi tale om under udvalgsbehandlingen.

Gudme (RV):

For en praktiserende jurist er der en vis vemod i dette forslags fremsættelse og den sandynlige konsekvens, som fremsættelsen får, nemlig at det i det store og hele bliver gennemført. Jeg havde det i hvert fald sådan, da jeg læste det igennem og nåede frem til 27. kapitel, hvor der i § 215, stk. 2, står de nøgterne ord, at samtidig ophæves lov nr. 51 af 25. marts 1872 om konkurs samt om nogle forandringer i de gældende bestemmelser om pant og eksekution, at jeg følte det lidt som Peter i »Peters Jul« dér, hvor man dagen efter helligtrekongersaften bærer juletræet, der engang var grønt, men nu har mistet alle nålene, ud, og hvor Peter tager afsked med det, idet

han ser det på skraldemandens vogn og føler det, som om det er en gammel ven, han nu her ser for sidste gang.

Men på den anden side må jeg sige, at sammenligningen med træet, der har mistet alle nålene, ikke er retfærdig over for konkursloven af 1872, for i virkeligheden er den gamle konkurslov, sådan som vi har måttet leve med den så længe, som vi har været jurister, en anvendelig lov. Det er en gammel lov, men det er en anvendelig lov, og de steder, hvor den måske ikke har slået helt til, har man jo i praksis været i stand til at hugge en hæl og klippe en tå og tilpasse den den praktiske dagligdag i skifteretterne, sådan som udviklingen nu engang var blevet, og sådan som tilværelsen leves i 1976 i modsætning til i 1872.

Skal man derfor bedømme den gamle lov, må man nok sige, at dens væsentligste mangler er, at sproget virker uendelig antikveret, at der en række steder tages stilling til forældede problemstillinger, som vi reelt ikke kender i dag, og på den anden side adskillige steder i loven savnes stillingtagen til problemstillinger, som er gældende i 1976, men ikke var det i 1872.

Endelig må vi vel sige, at konkursloven, sådan som vi kender den og har levet med den, indeholder en række formalitetskrav, som i virkeligheden har været hæmmende for en hurtig og hensigtsmæssig bobehandling. Derfor er der jo – og det kan jeg næsten føle, før jeg har hørt alle talerne her i dag – utvivlsomt en bred opslutning til det, der er hovedsigtet bag ved betænkningen fra 1971, nemlig at den gamle lov skal moderniseres.

Men på den anden side er der ingen sensationer i denne betænkning – og jeg tror heller ikke i indstillingen til den gamle lov – det er ikke et konkursinstitut, der skal laves om på afgørende punkter, det skal ganske enkelt moderniseres. De sensationer, der kunne have været, har man jo i virkeligheden taget på forskud ved de lovændringer, der kom i 1969, hvor man på væsentlige punkter ændrede konkursloven, og i 1975 ved den såkaldte konkursnovelle, hvor vi indførte det betalingsstandsninginstitut, som tidligere ordførere har nævnt her i dag.

Betænkningen er altså i virkeligheden en videre udbygning af den konkurslov, vi kender, med nogle hovedsynspunkter, hvor man ønsker at ændre ved det utilfredsstillende i den gamle lov. Dét må jeg da være helt enig i det hovedsynspunkt, der siger, at det fremover skal være